

מסורת הש"ס

א) [לעיל די: ת:טו:יג], ב) לעיל טו: לט: [לקמן ט:י:א, א) ט"ז גדולה, ב) טיף לע"ג,

הגהות הב"ח

א) גמ' ותכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר ומעשה נמי כ"ל ומינות שמע מינה מתק: ב) במשנה סהן גדול ומיר אינן מיטמאין: ג) רש"י ד"ה בשלמא וכי סברי כ"ג עדיף שקדושתו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) תרד"ה ונטמא וכי סותר ז' לנד אלף כ"ל: ב) בא"ד מותר לשמות יין ולגלגל וכי מן הדמים ענין [אינו רלוין] לתגלת וכי כ"ל: ג) ד"ה ותכ"א וכי מעשה דטהרה: מיבא דטהרה מתק וי"צ מטהר ושא"כ תביא קרבנותיה וכו': ד) בא"ד ופס"מ כשטיהר וכי יבשר [למנן] סמיר[ן], וי"צ ותימה דהאמר לעיל צ"פ ק"ך ר' ופ"ג דף טז דטומאה דלחצר מלאת סוחרת שלשים לרבנן וצ"פ פירשתי דהוא מדרבנן גזירה אטו סמירא דמן המורה כסמירא הבא בסתם טיורא. וטמא הו"ל וחי' לתגלת שטורא אחר מן הדמים די לרבנן נמי כסמירא ז' כ"ל וה"דא דלמא כדפוס וד"ק: ה) ר"ה וכו' כספריא הוא וכי כ"ל: ו) ד"ה ואל וכי משא"כ כספן כהן הס"ד ואח"כ מה"ד למ"ד יטמא וכי מיבא למ"ד מתק וי"צ ותכ"א יטמא כ"ל: ז) ד"ה וכן משוח וכי עבודה ביה"כ. י"צ כאן טיף קושיא וא"ת וכי האמונה בסוף הידיו: ח) בא"ד ולא מנזה וכי גביה ולקח מיבא ולקח

מתק וי"צ והביא: ט) בא"ד דבתי"ב מוכח שאר. 6. ז"ל ואחז שטיה. מעשה מתק. 7. ז"ל עשה מעשה דטהרה כו'. 8. ז"ל קודם. 9. ז"ל אלף אצל שאר. 6. ז"ל ואחז שטיה. מעשה מתק. 10. ז"ל עשה מעשה דטהרה כו'. 11. ז"ל דיקא נמי דבסמירא קרבנות איירי כו'. 12. ז"ל ממה שאמרנו.

הגהות התוספות

1. ז"ל ולא כל הימים קאמר. 2. ז"ל כל קרבנות. 3. מיבא סתם מתק. 4. ז"ל עשה מעשה דטהרה כו'. 5. ז"ל אלף אצל שאר. 6. ז"ל ואחז שטיה. מעשה מתק. 7. ז"ל עשה מעשה דטהרה כו'. 8. ז"ל קודם. 9. ז"ל אלף אצל שאר. 6. ז"ל ואחז שטיה. מעשה מתק. 10. ז"ל עשה מעשה דטהרה כו'. 11. ז"ל דיקא נמי דבסמירא קרבנות איירי כו'. 12. ז"ל ממה שאמרנו.

שלושה מינון פרק ששי נזיר

בתנ"י **צמרים** **התרמודית**. מתרמוד סס מקוס: **שהיא מסוכנת**

והלכה ומלאה שמה. ונטמאה עליה ואמרו חכמים כו' א: **גמ'** **קטני**. צמתני' ר' אליעזר אומר סותר את הכל והא שמעינן ליה דלמחר

דכל אחר מלאת שבעה סותר ותו ולא והא הכא אחר מלאת הוא:

אמר רב מאי סופר נמי דקאמר ר"א

סופר קרבנותיו. והכי קאמר יציא כל קרבנותיו לאחר שיטהר ואותו זבח ראשון שזרק דמו לא עלה לו ולעולם ז' הוא דסותר ותו לא לדברי הכל ובהא פליגי ר' אליעזר סבר אותו זבח ראשון לא עלה לו ויציא אחר צמקומו עס שאר קרבנותיו שהפריש לכשטיהר לאחר ז': **והכי נמי מסתברא**. דלקרבנותיו

קאי מדקתני וחכמים אומרים יציא שאר קרבנותיו ויטהר מכלל דלרבי אליעזר סבירא ליה דלף ראשון לא עלה לו וצריך להביא אחר ז': ענין אחר **אמר רב מאי סופר נמי דקאמר ר' אליעזר סופר אס קרבנותיו**. ולא מיבעיא זבח ראשון דאינו עולה לו אלא ג' אותו שהפריש תחלה כריך להחליף ויביא אחר צמקומו וחכמים אומרים אותו ראשון צלצד לא עלה לו וצריך להביא אחר צמקומו אצל שאר קרבנות שהפריס אינו כריך להחליף אלא לכשיטהר יציא אותם.

ה"ג מסתברא דלקרבנות פליגי מדקאמר רבנן דיציא שאר קרבנות ויטהר אלמא דשמעי מיניה דרבי אליעזר דאפי' אותן קרבנות שהפריש תחלה אינו יכול להביא לקרבנותיו ואמרו ליה רבנן מציא ומעשה נמי כו':

הדרן עלך שלושה מינון

בהן גדול ונוזר אין מיטמאין לקרוביהן. וכדמפרש בהן קראי לטומאה לקמן בגמ': **גמ'** **בשלמא כהן ונוזר**. שמעינן ד'לוהי הי מינייהו ליטמא תחילה רבנן סברי כהן גדול א) שקדושתו קדושת עולם וכי אליעזר סבר נזיר עדיף שכן מציא קרבן על טומאתו ואל יטמא נזיר:

קרבן על טומאתו מה שאין כן צכהן ו' למאן דלמח דיטמא נזיר ואל יטמא כהן ואפי' כהן נזיר קרושתו שעוה. ואפי' אמר נזיר עולם מכל מקום סתם נזירות היו שלשים יום (לעיל ה:). **בשלמא כהן גדול ונוזר** הואי כבר בהן גדול עדיף והאי סבר נזיר עדיף. וטעמא דמ"ד¹⁵ צמתניתי: [בן] משוח בשמן המשחה. כ"ג שנמשח בשמן המשחה ומרובה בגדים קרי משגגו שמן המשחה דיאשיהו גזו שמן המשחה שעשה משה כדאיתא צפ' הוציאו לו (ויומא נ:). ואחריו לא היה כהן משוח בשמן המשחה אלא מרובה בגדים בלא שמן משוח ולא היו יכולין לעשות שמן המשחה אחר למשוח בו כדכתיב (שמות ז) שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם זה ולא אחר וכדאיתא צפ' קמח דכריתות (ף ק) ולי נס א' בשמן המשחה היה והלא הכרזה נקיס נעשו צו שמתחלה לא היה אלא ז"צ

לוג ובו נמשח המשכן וכל כליו וזהרן ובניו כל ז' ימי המלוואים ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים וכו'ו קיים לעמיד לצבא שנאמר משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם והא דלמחר התם (ף ק ה). המפטס השמן ללמוד צו או למוסרו לצבור פטור הא דקתני למוסרו לצבור (ללמדם שידעו לעשות) היינו בימי משה אם עשאו פטור אי נמי למוסרו לצבור ללמדם שידעו לעשותו ולא שימשחו ממנו והשתא אחרי יאשיהו לא היה כהן נמשח בשמן המשחה אלא עובד צח' בגדים וכשר בכך בלא משיחה דמ"ר צפ"ק דמגילה (ף ק ט): משיח אין לי אלא בשמן המשחה מרובה בגדים מנל"ל הכהן המשיח והשתא משוח ומרובה בגדים משכחת לה דזור א' כגון שנמשח א' לכ"ג ובתוך כך נגזו שמן המשחה ואירע צו קרי ככהן המשוח ומינו אחר תחתיו מרובה בגדים ולא עשאו פטור אי נמי לעשות עבודה וכו' והכי נמי כהן גדול גלה ומינו אחר תחתיו צבצוי בגדים כגון שנגזו השמן כצר ושימש כמה שנים שאל אף¹⁶ הראשון שב אינו חוזר לעבודתו שהרי שימש זה תחתיו כמה שנים והרי שנייהם מהלכין צדק כו': ז' (ה"ה) דאילו משוח מציא פר הבא על כל המנזות כדכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והביא פר וגו' ומרובה בגדים לא דכתיב צפ' הכהן המשיח דוקא משוח וליכא לפרושי משוח מציא פר העלם דבר של צבור כלומר שכהן משוח מקריבו ולא מרובה בגדים כדכתיב גביה ח' ולקח הכהן המשיח מדם הפר והא¹⁷ ליתא דבתורת כהנים מוכח צדיק דלף כהן הדיוט מקריבו א) (ה"ג) וא"ת אי מיירי אחר יה"כ לא היה לו לקרות לזה מרובה בגדים אלא שעצבר¹⁸ ואי מלאו מת מנזה ביה"כ והא צבורת מת מנזה לא דחי י"ט וכ"ש שבת ויה"כ וי"ל דלעולם ביה"כ ענמו איירי ולא לקצרו אלא לטולטלו מחמה ללל דשרי אפי' בשבת והא קאמר דמשוח בשמן עדיף ומטמא המרובה בגדים מחמה¹⁹ ללל דמשוח עדיף דמייתי פר הבא על כל המנזות אם הכהן המשיח הורה וטעה צבוראמו אצל מרובה בגדים אינו מציא פר על²⁰ כל המנזות דמשיח דוקא כתיב אלא מציא כשצה או שעירה יחידי ובהוריות (ף יא:). עיקר הדבר ופירושו ופר²¹ הבא על כל המנזות היינו צפר שהוא ענמו מציא שהורה צענמו ועשה כהוראתו שהוראת כהן משיח לענמו כהוראת צ"ד לציבור:

13. ז"ל מציא שאר. 14. כפי"א כספרי' היה. 15. ז"ל כדאמרן. 16. ז"ל שאף אים. 17. ז"ל הא. 18. ז"ל שעבר כדכסוקן. 19. ז"ל לטולטלו מחמה. 20. ז"ל הבא על. 21. ז"ל דסר.

פרק ששי נזיר

מז.

ונטמא ר' אליעזר אומר סותר את הב"ב. ולא כל הימים כדמפרש צגמ' דהא ר' אליעזר הוא דלמחר [לעיל] צפ"ג (ף ק טו:). נטמא לאחר מלאת סותר ז' א' אלא סותר אקרבנות² קאמר ור' אליעזר לטעמיה דלמחר צגמ' אחר המעשים כולם מותר לשמות יין ב' ומגלת

הרי כשזרק אחד מן הדמים עד [שיציא שאר הקרבנות אינו רלוין] לתגלת והואיל ונטמא [קודם] שהקריב כולם כנטמא שחרית לפני הקריבו אף אחד מהן דמי ולא רלוי לתגלת כל היום והוי קרבן ראשון שהביא כאילו הביאו תוך מלאת צימים שלא רלוי כלל לתגלת דמי: **וחב"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר**.

פי' לכשטיהר כך מפרש צירושלמי סתם³ מעשה ג' דטהרה ו' ואחר כך יציא קרבנות. ודאי אותו הזבח שהיה צהשכר לא יחזור ויציא ורבנן לטעמיהו דלמרי אחר מעשה יחידי מותר לשמות יין ומגלת הרי הוא קודם⁴ שנטמא [רלוין] לתגלת ולמה יסמור אותו [אצל]⁵ הזכמים שהקריב משנטמא יסתור דהא קפיד קרא שיציא קרבנות נזיר צטהרה ואח"כ כשיטהר⁶ יהיה לו הזאת ג' וז' יציאם [למנין סמירא] ז' א':

במרים התרמודית. מתרמוד: **והאמר ר' עזי' בפ"ג** (ף ק י:). **וצפ' ג'** (ף ק טו:). **דטומאה** דלאחר מלאת סותר ז' [ז'] ולרבנן⁸ [ל'] וצפ"ק פירשתי דמרבנן הוא דמן הסורה כסמירא הבא מספק דמשמע⁹ הואיל ובחדא רלוי לתגלת שזורק¹⁰ א' מן הדמים לרבנן [נמי דין] צסמירת ז': סותר קרבנות. כדפי' צמתני': דייק¹¹ נמי. צברייתא דצקרבנות איירי מדאיתו רבנן ראייה לדביהם שאמרו¹² חכמים שאר¹³ קרבנות:

הדרן עלך שלושה מינון

בהן גדול ונוזר אינן מיטמאין לקרוביהם. ח' כספרי¹⁴ היא אצל מיטמא למת מנזה ולא גרסינן ליה כדמוכח צגמ'. כהן גדול הלכותיו צפרשת אמור אל הכהנים ומזר צפרשת נשא:

וא"ל יטמא נזיר. שקדושתו עדיפא כיון שהזיקתו תורה להביא צפרשת אמור אל הכהנים ומזר צפרשת נשא: **וא"ל יטמא כהן ואפי' כהן הדיוט: יטמא כהן**. ואפילו כהן גדול: **בשלמא כהן גדול ונוזר** הואי כבר בהן גדול עדיף והאי סבר נזיר עדיף. וטעמא דמ"ד¹⁵ צמתניתי: [בן] משוח בשמן המשחה. כ"ג שנמשח בשמן המשחה ומרובה בגדים קרי משגגו שמן המשחה דיאשיהו גזו שמן המשחה שעשה משה כדאיתא צפ' הוציאו לו (ויומא נ:). ואחריו לא היה כהן משוח בשמן המשחה אלא מרובה בגדים בלא שמן משוח ולא היו יכולין לעשות שמן המשחה אחר למשוח בו כדכתיב (שמות ז) שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם זה ולא אחר וכדאיתא צפ' קמח דכריתות (ף ק) ולי נס א' בשמן המשחה היה והלא הכרזה נקיס נעשו צו שמתחלה לא היה אלא ז"צ לוג ובו נמשח המשכן וכל כליו וזהרן ובניו כל ז' ימי המלוואים ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים וכו'ו קיים לעמיד לצבא שנאמר משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם והא דלמחר התם (ף ק ה). המפטס השמן ללמוד צו או למוסרו לצבור פטור הא דקתני למוסרו לצבור (ללמדם שידעו לעשות) היינו בימי משה אם עשאו פטור אי נמי למוסרו לצבור ללמדם שידעו לעשותו ולא שימשחו ממנו והשתא אחרי יאשיהו לא היה כהן נמשח בשמן המשחה אלא עובד צח' בגדים וכשר בכך בלא משיחה דמ"ר צפ"ק דמגילה (ף ק ט): משיח אין לי אלא בשמן המשחה מרובה בגדים מנל"ל הכהן המשיח והשתא משוח ומרובה בגדים משכחת לה דזור א' כגון שנמשח א' לכ"ג ובתוך כך נגזו שמן המשחה ואירע צו קרי ככהן המשוח ומינו אחר תחתיו מרובה בגדים ולא עשאו פטור אי נמי לעשות עבודה וכו' והכי נמי כהן גדול גלה ומינו אחר תחתיו צבצוי בגדים כגון שנגזו השמן כצר ושימש כמה שנים שאל אף¹⁶ הראשון שב אינו חוזר לעבודתו שהרי שימש זה תחתיו כמה שנים והרי שנייהם מהלכין צדק כו': ז' (ה"ה) דאילו משוח מציא פר הבא על כל המנזות כדכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והביא פר וגו' ומרובה בגדים לא דכתיב צפ' הכהן המשיח דוקא משוח וליכא לפרושי משוח מציא פר העלם דבר של צבור כלומר שכהן משוח מקריבו ולא מרובה בגדים כדכתיב גביה ח' ולקח הכהן המשיח מדם הפר והא¹⁷ ליתא דבתורת כהנים מוכח צדיק דלף כהן הדיוט מקריבו א) (ה"ג) וא"ת אי מיירי אחר יה"כ לא היה לו לקרות לזה מרובה בגדים אלא שעצבר¹⁸ ואי מלאו מת מנזה ביה"כ והא צבורת מת מנזה לא דחי י"ט וכ"ש שבת ויה"כ וי"ל דלעולם ביה"כ ענמו איירי ולא לקצרו אלא לטולטלו מחמה ללל דשרי אפי' בשבת והא קאמר דמשוח בשמן עדיף ומטמא המרובה בגדים מחמה¹⁹ ללל דמשוח עדיף דמייתי פר הבא על כל המנזות אם הכהן המשיח הורה וטעה צבוראמו אצל מרובה בגדים אינו מציא פר על²⁰ כל המנזות דמשיח דוקא כתיב אלא מציא כשצה או שעירה יחידי ובהוריות (ף יא:). עיקר הדבר ופירושו ופר²¹ הבא על כל המנזות היינו צפר שהוא ענמו מציא שהורה צענמו ועשה כהוראתו שהוראת כהן משיח לענמו כהוראת צ"ד לציבור:

ז' לבר פדא. ואיכא לטפוקי הכא הואיל ונראה לתגלת משזורק א' מן הדמים אולי די בסתירת ז'. ולי נראה דלרבנן אין כאן סתירה כלל דכיון שזורק א' מן הדמים מותר לשחות יין וליטמא למחים ולגלח ויצא מכלל נזיר ולא שייך ביה סתירה. מרים התרמודית. מתרמוד דהכי נמי מסתברא דסותר קרבנותיו קאמר

עין משפט ונר מצוה

ק"ג א מ"י פ"ו מהל' מינות הלכה ד:
א ב מ"י פ"ג מהל' אצל הל' ו סמג לנזיר כ"ו:
ב ג מ"י טס הלכה ח פ"ו מהל' מינות הל' ז' י"ב:
ג ד ד ה מ"י פ"ו מהל' מינות הל' יג ופ"ג מהל' אצל הל' ט:

נוסחת הריב"ן

א] כו' וצגמ' מפרש לה: ב] אחר תחתיו: ג] אלא אף אומן שפירש כו' ויציא לחמים צמקומו: ד] שמענין הי מיייחו כו' הכ"ג עדיף ויטמא מיר ואל יטמא כ"ג שקדושתו כו' שכן מציא קרבן על טומאתו ולא יטמא מיר הכ"ד:

פי' הרא"ש

ותיפוק לי מאחר כל המעשים. ואם באנו לומר דאינו חושש מואת א"כ גם היאא דיש לו כפים א"י למי' דכר"א תרי"א: זאת אומרת קסבר ר"ש נזיר שגלה על שלמי נדבה יציא השלמי נזיר ששחטן שלא לשמן לא עלה לשם חובה והרי הן כשלמי נדבה: דאמר קרא אשר תחת ובה השלמים ולא כתוב שלמי משמע כל שלמים ויס"ג דאמר קרא (על) [ובשר] ובה תודה שלמי ולא כתוב שלמים. ופי' הרי משה דהאי קרא דרשי' כפי התורה [דף ע"ח] לרבות שלמים נזיר ליום ולילה א'. ומקשינן נמי שלמי תודה לשלמי נזיר שאם גילח עליהם: יצא: מי שזורק עליו א' מן הדמים ונטמא ר"א או סותר את הכל. לא כל הימים קאמר כדמפרש בגמ' דר"א סבר נטמא אחר מלאת סותר שבעה. אלא סותר כל הקרבנות קאמר. וצ"ל לטעמיה דאמר אחר כל המעשים כולם שאינו מותר לשחות יין עד אחר הבאת כל קרבנותיו. ומצא כשזורק א' מן הדמים עריין אינו רלוי לתגלת וכיון דס"ל לר"א שאין א' מן הקרבנות מותרו בתגלת עד שקריב את כולם א"כ כל קרבנותיו חשובים כקרבן [אחד] וכשנטמא קודם שהקריב כולו הוי כאילו נטמא שחרית קודם שהקריב אפי' א' מהם והוי הקרבן שהביא כאילו הקריבו תוך מלאת. וחב"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר פי' לכשיטהר. וכן מפ' בירושלמי בהאי איתנו יטהר ואח"כ יביא קרבנותיו ואותו הובח שהביא בטהרה לא יחזור ויבאנו. רבנן לטעמייהו דאמרי אחר מעשה יחידי מותר לגלח. הרי האדם שנטמא נראה לתגלת ולמה יסתור אותו ובה אבל שאר נבחים שהקריב משנטמא ודאי סותר דהא קפיד קרא שביא קרבנות נזיר בטהרה. ולעיל פ"ק פירשתי דהא דסותר ל' יום לרבנן היינו מדרבנן דמן התורה סגי בסתירת ז'. ולי

ואיכא לטפוקי הכא הואיל ונראה לתגלת משזורק א' מן הדמים אולי די בסתירת ז'. ולי נראה דלרבנן אין כאן סתירה כלל דכיון שזורק א' מן הדמים מותר לשחות יין וליטמא למחים ולגלח ויצא מכלל נזיר ולא שייך ביה סתירה. מרים התרמודית. מתרמוד דהכי נמי מסתברא דסותר קרבנותיו קאמר מ"י פ"ג מהל' אצל הל' ט:
א ב מ"י פ"ג מהל' אצל הל' ו סמג לנזיר כ"ו:
ב ג מ"י טס הלכה ח פ"ו מהל' מינות הל' ז' י"ב:
ג ד ד ה מ"י פ"ו מהל' מינות הל' יג ופ"ג מהל' אצל הל' ט:

^[1] א) גמ' ותכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר ומעשה נמי כ"ל ומינות שמע מינה מתק: ב) במשנה סהן גדול ומיר אינן מיטמאין: ג) רש"י ד"ה בשלמא וכי סברי כ"ג עדיף שקדושתו:

